

Narodila jste se v roce 1944...

Ano, ve znamení střelce, tedy koncem roku. Krátce na to, v únoru 1945, přišel poslední nálet Američanů na Prahu, kterou si prý spletli s Plzní, ve které sídlila Škodovka vyrábějící zbraně. Tehdy jsme bydleli v ulici blízko Emauz zasažených bombardováním a v jednom z těch domů, které byly totálně zničeny, přišli rodiče i babička s dědou o všechno. Ten barák úplně zmizel. V době bombardování byla máma našťěstí se mnou na Karláku na procházce, babička nakupovala, děda byl v práci a táta v nedalekém ateliéru. Přišli jsme o všechno a táta bohužel i o své první olejomalby.

A to si pamatujete?

Znám to samozřejmě jen z vyprávění. Byli mi teprve tři měsíce. Ale celá rodina si na základě této události silně uvědomovala, že hmotné statky neznamena-
jí nic, protože kdykoli během půl hodiny

můžete o všechno přijít. Pochopili, že nemá cenu se příliš vázat na majetky, na peníze. Nechci tvrdit, že to bylo jen tím vybombardováním, ale určitě tím byl přístup mých rodičů k materiálnímu věcem hodně ovlivněn. Museli začít od nuly.

Kam jste se potom stěhovali?

Končila válka, takže nám úřady přidělily náhradní byt v Karlíně, v Křížkové ulici. Byl po Němcích a dost velký, aby tam bydlely dvě generace a vlastně později i tři. Prarodiče časem umřeli, ale já jsem tam až do svých čtyřiceti let bydlela s rodiči a s vlastními dětmi. Až v roce 1984 jsem se stěhovala do Dejvic, do Kafkovy ulice.

Proč jste tak dlouho bydlela s rodiči?

Můj první muž, Jiří Šuhájek, dostal byt v Karlových Varech, kde byl v té době zaměstnán jako samostatný výtvarník u Mosera ve sklárně. Byl to tedy pod-

nikový byt se společným záchodem na chodbě, bez koupelny, prostě primitivní podmínky. Bývaly to ubikace ve Dvorech, což je okrajová část Karlových Varů, původně určená pro dělníky, kteří pracovali v nedaleké sklárně. Dcera, která se narodila v roce 1974, tam dostala těžký zápal plic a doktor řekl, že vzhledem její dispozici k astmatu pobyt v prostředí, kde je pořád mlha a prší, nedoporučuje. Tehdy Karlovy Vary neměly úplně kvalitní ovzduší – nedaleko kupříkladu stála neodsířená spalovna ve Vřesové. Proto jsem se odstěhovala zpět do Karlína k rodičům. Do Karlových Varů už jsem se vrátila jenom na chvíli, když jsme dostali jiný byt. Ale nemohla jsem tam pořádně pracovat a hlavně dojíždět autobusem do Prahy znamenalo ztrátu víc jak tři hodin. Navíc s malými dětmi takové přesuny nemůžete absolvovat moc často. Bylo to pro mě trápení. Proto jsem na podzim, když se počasí zhorši-

lo, sbalila kufry a odjela do Prahy.

Proto se vaše vzpomínky váží převážně ke karlínskému bytu?

Samozřejmě. Jestliže jste někde permanentně čtyřicet let, vždy jen s krátkým odskokem s někým někde na chvíli, tak vás tato vazba hluboce ovlivní...

Vyrostla jste v rodině malíře Josefa Istlera. Jak vás to ovlivnilo?

Hodně, ale cítila jsem, že volná tvorba mě neuspokojuje tak, jako práce na knize, při které se člověk musí ztotožnit nejdříve s obsahem a pak teprve hledá formu, která mu odpovídá – cesta je v tomto případě cílem. Tedy důvody mého směřování ke knižnímu designu jsou prosté. Vyrůstala jsem v kultivovaném rodinném prostředí a byla jsem od mala vedena k lásce k literatuře. Vždy mě přitahovala forma knihy – její přirozené spojení užitečnosti a krásy. Fas-

Reslova ulice v Praze roku 1945